

Ольга Пилипчук

МОГУТНІЙ СПАЛАХ ДУШІ ЛЮДМИЛИ МОСІНОЇ

Спілка літераторів «Славутич» та все наддніпрянське місто Кременчук зазнали тяжкої, непоправної втрати.

2 листопада 2013 року закінчився земний шлях талановитої письменниці Людмили Іванівни Мосіної. Відійшла в засвіти наша дорога Людмила – людина мила жінка мужньої долі. Вона залишила нащадкам не лише велику літературну спадщину, а й світло могутнього спалаху душі, яка сягала найбільших висот людського духу, вбирала в себе всі радощі й жалі за родину, за рідне місто, за державу. Писала природно, невимушено, щиро:

*Росою своєю все невзгоды
И свежесть вдохну поутру,
И силу возьму у природи,
И выстою с ней на ветру.*

Дай Боже, щоб наддніпрянські вітри не замели сліди знаної і шановної поетеси та казкарки.

Людмила Іванівна Мосіна народилася в м. Дрогобичі на Львівщині. Її мати, Красовська Анастасія Федорівна, була оперною співачкою в Харківському театрі імені І. Франка. Коли донечці виповнилося півтора року, жінка померла від тифу. Пеніцилін, який міг би врятувати хвору, на той час був у великому дефіциті. Пізніше Людмила напише:

*Я родилась над мирным небом,
Но как тяжел был след войны:
Нам не хватало даже хлеба –
Мы были всем обделены.
Отец метался в лихорадке,
Тиф уносил из жизни мать.
Соседи плакали украдкой:
Пенициллин бы где достать!..
...Я море выплакала горя,
Хотя минуло столько лет...*

*Вот он! Его сегодня горы,
А мамы, мамы, мамы нет!*

Батько Людмили, Суслов Іван Васильович, корінний кременчужанин, учитель російської мови та літератури, залишившись із маленькою донечкою на руках, проїхав усю Україну, шукаючи прихистку і допомоги в родичів. Довелося пожити деякий час навіть у Західному Казахстані. А коли дівчинці виповнилося п'ять років, зупинився на постійне місце проживання в Сибіру, в місті Тобольську. Там і почав будувати своє житло. На жаль, не було коштів, та ще й хвороба підкралася, тому змушений був віддати доньку до дитячого будинку, який згодом реорганізували в школу-інтернат, розмістивши в колишньому Івановському монастирі...

Людмила Мосіна († 02.11.2013) – українська письменниця

У пам'яті Людмили завжди залишилися спогади про те, як за вікнами інтернату вивувала заметіль і навіювала їй різні думки-сюжети. Ось тоді вона й почала писати віршики й казочки, а пізніми вечорами читала їх своїм новим подругам. Мабуть, Бог запалив у дитячому серці яскравий вогник і вселив у її тендітну душу сподівання на майбутній творчий розквіт.

Колискою і духовним джерелом письменниці був дорогий їй серцю суворий сибірський край, про який вона так багато писала:

*Монастырские земли Сибири
За Тобольском застыли вдали,
Словно стражи березовой шифры,
К тайне прошлого многих влекли...*

Після закінчення школи Людмила вступає до Тюменського музичного училища (мама наділила їй ніжним чарівним голосом), згодом – до педагогічного інституту. Але, не маючи коштів

на навчання, не маючи жодної матеріальної підтримки, змушена була полишити інститут. У цей час бабуся Пелагея запрошує внучку погостювати в Україну – в місто Кременчук, на рідну батьківську землю, про яку та дуже мало знала:

*Я Родину знала по письмам,
Что сохранились в отца,
Да по коротеньким известьям,
Ходившим с почтой в два конца.*

Саме тут, на березі сивого Дніпра, Людмила починає активно працювати в царині слова. Її творчість розквітає, як весняна квітка:

*Я так ждала с тобою встречи!
Здесь даже небо голубей,
И дышит зноем тихий ветер
Прекрасной Родины моей.*

Поетеса друкується в періодиці, в багатьох журналах: «Смена», «Натали», «Радуга», «Сміхограй», «Дніпровські хвилі», «Кременчук літературний» та ін. 1983 року вступає до Спілки літераторів «Славутич» м. Кременчука, а згодом – до Полтавської спілки літераторів. Багато років поспіль була незмінним секретарем «Славутича».

1996 року вийшли у світ її перші книги казок: «Подарок упавшей звезды» та «Двенадцать волшебных лилий». «Вы просто Шарль Перро в юбке!» – так назвав нашу землячку відомий московський поет Микола Старшинов, ознайомившись із її творами. Того ж таки 1996 року видала й збірку поезій «Сокровища надежды» з передмовою полтавського поета Наума Левіна, який чітко висловив своє бачення творчості Людмили Мосіної: «Поэзии Людмилы Мосиной свойственный тонкий лиризм, многообразие чувств и настроений, яркость красок и некая, как бы чуть приглушенная, минорная нотка». На першій сторінці цієї книги був надрукований вірш, присвячений Кременчуку, в який поетеса вже була безмежно закохана: «...Наслаждаюсь медовым затишьем, // И люблюсь тобой, Кременчуг...»

Кременчук став Людмилі Іванівні рідним домом, тут вона прожила решту свого життя. Працювала на підприємстві «Кремій», 1984 року була обрана народним засідателем суду, 1986 року – депутатом міської ради...

Доля подарувала їй трьох талановитих дітей і, здавалося б, життя склалося добре для самодостатньої творчої жінки. Але раптово спіткала тяжка хвороба, яка на довгі 14 років прикувала до ліжка. А 2002 року сталася страшна біда – трагічно загинула старша донька Наталка, якій було лише 29:

*Цветок благородный, палимый в огне,
Пусть звёзды утешат тебя в вышине!
Наверно, и там заливные луга,
Грибы в светлых росях, в цветах берега.
Девичий веночек подружки плетут,
А звёздные дали купаться зовут.
Ты белою лилией смотришь с небес,
А мне на земле выпал страждущий крест.*

Двоє менших дітей, син Олександр та донька Олена, – втіха і розрада в її житті. Бог подарував їм неабиякий талант – два мистецькі крила. Тож скромна оселя родини Мосіних стала схожою на картинну галерею, в якій письменниця провела свої останні роки.

Людмила Мосіна була символом незламності та мужності. Долаючи неймовірні болі, не занепадала духом. Вона тонко відчувала красу навколишнього світу. Мала багато друзів, любила своє місто й рідну землю та над усе – любила людей і цінувала в них доброту. Завжди пам'ятала про місто свого дитинства – Тобольськ, якому присвятила багато творів. Підтримувала постійний зв'язок із тими, хто був поряд із нею в ті холодні й голодні дитячі роки:

*Пройдусь по улицам твоим,
Тобольск, мой город знаменитый.
Пусть шестикрылый херувим
Тебя хранит стеной гранитной...*

Із-під пера Людмили Мосіної вийшло у світ ціле різнобарв'я жанрів: поезія, гумор, прозові твори, зокрема казки. Вона була членом Міжнародного товариства письменницьких спілок, Міжрегіональної спілки письменників України та Регіональної спілки письменників Придніпров'я. Її книги – а їх більше сотні – читають в Україні й далеко за межами нашої держави. Перегорнувши першу сторінку, ми побачимо ледь задумливий погляд авторки, а здебільшого – ніжну, чарівну посмішку. Здається, ось-ось Людмила зійде зі сторінки книги, стане поряд і спокійно промовить:

*Говорить о себе не умею.
У Великих учусь мастерству.
Слово в нежную почву посею,
Может быть, и взойдет к Рождеству.*

Важко розгадати таємниці її таланту, мудрості, мужності й вірності дружнього плеча. Людмила всіляко намагалася облагородити людські душі своїм ніжним ліричним словом:

*Слово приходило радугой с небес
И меня будило, словно семь чудес.
Нависало тучей и лилось дождем,
Пролетев над кручей перистым конем.*

*Языками молний жгло, упав к земле –
Я неслась по кругу с ним вдвоем в седле...*

Планета її творчості була безмежна. Це той безмірний простір, де шумлять ліси, плинуть ріки, тріщать сибірські морози, підносяться вершини. І всю цю планету з'єднують неосяжні дороги, по яких люди йдуть назустріч одне одному... Ідуть усе своє довге і таке коротке життя... Людмила любила життя і людей. У її душі сяяло безмір добра й любові. Саме тому орбіта її планети несхитна і безбережна...

На вершині творчого піднесення, коли різко підупало здоров'я, працювала з таким натхненням, із такою потроєною силою!.. Намагалася все встигнути, мовби відчувала, що часу залишалось обмаль. Мабуть, саме тому в її душі бриніли сумні рядки:

*Не печальтесь, скоро отлечу я,
Как сухой березовый листок.
И, в седом безмолвии кочуя,
Как на пристань, гляну на восток...*

І пішла... Пішла у засвіти... За ту межу, звідки не повертаються.

*Ветка жизни обломалась рано,
Но остались: сказки, песни и стихи...*

І пам'ять! Пам'ять про невтомну трудівницю на літературній ниві, про талановиту мисткиню Слова буде Вічною і Світлою!

Могутній спалах душі письменниці Людмили Мосіної – це справжній мистецький скарб для нині сущих і прийдешніх поколінь, він слугуватиме збереженню і примноженню літературних цінностей України і всього світу.

